

Музика відкриває людські серця для сприйняття Божого Слова

Рух диригентської палички і ми входимо у світ музики, насолоджуючись прекрасними мелодіями, які звучать у виконанні камерного оркестру церкви адвентистів сьомого дня м. Луцька. Але, як і в кожного колективу, в них є своя історія, свята і будні, є люди, чиє життя тісно поєднане з музикою, з репетиціями і концертами, з переживаннями, труднощами і перемогами. Pozнайомимося із керівником камерного оркестру “Класика” Борисом Антонюком, який розповість нам і про себе і про життя цього чудового колективу.

Живу в Луцьку. Народився в сім'ї адвентистів. Мої батьки, нині покійні, щирі посвячені християни, батько Антонюк Віктор Григорович і мати Надія Сидорівна. Я дуже щасливий, що Бог подарував мені таких чудових батьків, які показали мені взірець служіння, жертвності і посвячення. Вони пожертвували свій дім для проведення богослужінь, розвалили одну внутрішню стіну і зробили зал, куди могли прийти на поклоніння одновірці в п'ятницю ввечері, в суботу після обіду, в неділю в нас проходили молодіжні зустрічі, репетиції. В суботу зранку ми всі збиралися в одному місці, де нам дозволяла влада. Так мій батьківський дім 20 років був “другим” Домом Молитви для адвентистів Луцька з 1969 по 1989 роки. Тому з раннього дитинства, можна так сказати, з молоком матері, я засвоїв всі пісні, проповіді, настанови.

Моя дружба з музикою почалася, коли мені було 14 років, на той час всі мої ровесники, з якими я ріс у Церкві, вчилися у музичній школі. Саме тоді почав організовуватися духовий оркестр під керівництвом Василя Шевчука, (йому цього року виповнюється 80 років). Він зібрав нас, юних підлітків і почав організовувати духовий оркестр, мене вчив грати на тенорі.

Через кілька місяців мама запропонувала мені щоб я не відставав від своїх однолітків, але теж йшов вчитися в музичну школу. Так я почав вчитися гри на тромбоні і в той час наш духовий оркестр почав розвиватися, ми грали багато різних творів. Навчання в музичній школі дуже допомогло мені, я швидко навчився грати, брав участь у різних конкурсах. Коли вже я закінчував 10 клас у школі, а в музичній 5 клас, це був останній рік навчання, мій вчитель порекомендував мені йти далі вчитися у музичне училище. Так і сталося, мене взяли на другий курс училища, бо я вже мав середню освіту. Але я навіть не закінчив цей курс, бо весною 1990 року мене забрали в армію в Житомирську область. Там був штатний оркестр і я дуже мріяв, щоб туди потрапити. Мене прослухали, я мав гарну програму, і взяли в цей колектив. Там я прослужив 2 роки, за цей період ми мали дуже багато виступів, концертів. Після армії я ще 2 роки вчився в музичному училищі. Саме в ті роки, це десь 1992-1994 роки, був період масових євангельських програм, в нас у Луцьку почали організовуватися нові громади. Ми з молоддю за той час побували в багатьох місцях України, брали участь у музичному служінні. Але після закінчення училища я пішов працювати столяром, а в Церкві займався з хором, з молодіжним колективом, був учасником духового оркестру. В 1999 році я одружився, створив свою сім'ю.

Які події спонукали вас організувати камерний оркестр?

Десь рік до того нам американці привезли в церкву кольорові дзвоники. На той час (мені було вже 27 років), у нас в церкві була група підлітків 10-14 років і вони всі навчалися в музичній школі. Взагалі в нас було так прийнято: якщо адвентистська сім'я, то діти повинні ходити в музичну школу. І це досить було добре для розвитку дітей.

В мене з'явилася ідея: щоб дзвоники не лежали даремно, я вирішив залучити підлітків до музичного служіння, для цього написав кольоровими фломастерами на аркушах кілька творів із збірника "Пісні надії". Перший твір, який виконали діти на дзвониках - "Jingle bells", це було у 2000 році. Після цього

виступу я подумав, що добре було б додати до звучання дзвоників ще й інші музичні інструменти. В нас на той час були в церкві троє скрипачів, один кларнетист, мій племінник вчився на флейті грати. Так це все разом поєднавши, побачив, що досить гарно звучить. Тоді вирішив ще залучити хоролий колектив. Підібрав відповідні твори і ми в такому складі грали десь рік часу. Потім дівчатка, які грали на дзвониках, вони пішли вчитися грати на таких інструментах, які можна включити в оркестр: на віолончелі, на скрипці, на флейті. І я робив аранжування хоролив творів для оркестру, як міг, так і писав. Але подальша історія склалася так: ми готувалися до посвячення Дому Молитви в 1998 році. І для покращення рівня гри нашого духового оркестру ми запросили з музичного училища викладача, Геннадія Кириловича Тарана, він займався з духовим і симфонічним оркестрами у цьому закладі. Сам він працював викладачем по класу фагота. Дуже робив гарні аранжування, ми могли дати будь-який твір чи пісню і цей вчитель робив для духового оркестру аранжування, на сьогоднішній день в нас є більше 50 творів, які він розписав. Коли я побачив, як чудово в нього все виходить, то попросив, щоб він робив аранжування і для камерного оркестру, це були твори із збірника "Псалми Сіону". Звичайно, це все не було безкоштовно, я, де міг, шукав кошти, щоб оплатити цю клопітку працю. Він писав нам партитури і партії. Ось так ми і працювали, до 2006 року "виросли" до 20 чоловік, такий був склад колективу. Рівень виконання теж зростав. Ми почали їздити на різні концерти, нас запрошували грати на євангельських програмах за участю Петра Кулакова, Віктора Гілла. В 2009 році в нас в Луцьку проходила супутникова євангельська програма за участю Мойсея Островського і там виступали наш хор, духовий, камерний оркестри. Це було ще одним поштовхом до того, щоб ми піднімали наш музичний рівень. Після програми ми подружилися з нашими братами з Білорусі і теж приїжджали до них на хоролий фестиваль в Мінськ, на ювілей в Пінськ, разом з Мінським молодіжним хором "Vivare" готувалися до концертів і їздили виступати по Україні, в Білорусь, Молдову, Польщу, Латвію. Наш камерний оркестр для співпраці став запрошувати Львівський

хор, пізніше Київський камерний хор. Так ми ростемо і 25 січня цього року відсвяткували 20-річчя нашого камерного оркестру “Класика”.

Чому ваш колектив має таку назву?

Це було десь років сім тому назад, ми готувалися їхати на фестиваль в Польщу і нам повідомили, що на афіші обов’язково має бути назва оркестру. Ми тоді почали з музикантами думати, яку ж дати назву, було дуже багато варіантів, але так і не дійшли до спільної думки. Тоді зауваживши той факт, що в нашому репертуарі є багато класичних творів, я сам дуже люблю класичну музику, дали назву колективу “Класика”, так ця назва стала своєю, прижилася.

Які труднощі виникають, як часто ви займаєтесь?

Сама більша проблема, це коли хтось з молодих музикантів, створивши сім’ю, виїжджає. Доводиться прощатися, і починати готувати нові “кадри”, шкода, що так, але таке наше життя, нічого не стоїть на місці. Та Бог дає благословення, щоб продовжувати служіння з новими музикантами.

Репетиції проводимо двічі на тиждень: в середу і в неділю, або в суботу. Репертуар серйозний, тому всі учасники ставляться з розумінням і приходять на заняття. Створюємо в нашому колективі дружню атмосферу, щоб була не тільки репетиція, але й спілкування, за кружкою чаю з медом, з печивом, відмічаємо дні народження учасників колективу, тощо.

Важливо підкреслити, чому саме на базі нашої однієї громади міг утворитися такий оркестр: коли ми почали краще грати, всі діти захотіли стати учасниками камерного оркестру, батьки просили поради, на якому інструменті дитині вчитися, щоб вона могла грати в оркестрі. І я вдячний батькам за їх зацікавленість, підтримку, за те що вони не шкодували сил і коштів, щоб їх дитина могла вчитися в музичній школі, мати хороший якісний інструмент і стати учасником нашого колективу.

Я зрозуміла, що духовий оркестр виник раніше?

Так, це було в 1985 році, коли я був ще підлітком і саме з цього колективу почався мій музичний шлях. Наш організатор і перший керівник Василь Шевчук зібрав нас підлітків і організував духовий оркестр. Але нове дихання цей колектив одержав, коли ми запросили в 1997 році викладача з музичного училища Геннадія Тарана, який займався з нами 13 років, на жаль, 3 роки тому він помер після тривалої хвороби. На даний час я продовжую займатися також і з духовим оркестром. Ми у вересні 2019 року брали участь у фестивалі духових оркестрів, який відбувся у Вінниці.

Взагалі, це дуже добре, коли організують такі фестивалі, це величезний плюс, тому що це стимул серйозно займатися і готуватися, це можливість почути інші колективи. Ми грали в Домі молитви, на вулиці, в парку, брали участь у благодійному концерті. Дякую Богу за такі можливості.

У вас було багато виступів, поїздок, що найбільше запам'яталося?

Дуже сподобалася нам поїздка в Молдову, ми їздили туди з Мінським хором, але ми спочатку побували в Придністров'ї, в м. Бендери. По місцевих правилах ми мали там право бути тільки 12 годин, встигли виступити, побачити, як живе місцеве населення, нас погодували. Потім ми поїхали в Гагаузію, це південна частина Молдови. Там нас дуже гарно приймали, відбувся гарний концерт, ми отримали масу незабутніх вражень.

Інша поїздка, яка нам запам'яталася – це у Латвію, теж з Мінським хором, там дали гарний концерт. І ми влаштували собі подорож на величезному кораблі – добу пливли до Стокгольма, там були 7 годин на екскурсії. Всім дуже сподобалася ця незабутня подорож.

В нас є чудові досвіди, де молоді люди, які займаються в нашому колективі, починають дружити одні з одними. В наш оркестр ми запрошуємо також музикантів з училища, з інших

християнських колективів. Репетиції, поїздки, концерти – все це сприяє тому що молодь більше цікавиться Словом Божим, адже музика налаштовує серце для сприйняття істини. Молоді люди придивляються один до одного, дружать і створюють сім'ю. Так через музичне служіння молодь знаходить Господа і одне одного.

Ваші плани, побажання на майбутнє?

Зараз наш камерний оркестр готується до концерту у Мінську, де треба показати відповідний рівень гри і ми серйозно готуємося до цієї поїздки.

У нашій Західній конференції відбулися деякі зміни: керівник музичного відділу Дана Даманська переїхала з сім'єю в Бучу і мені керівник конференції запропонував взяти обов'язки керівника музичного відділу. Я погодився і тепер планую як продовжувати розвивати музичне служіння. Влітку можна організувати день духової музики чи фестиваль, зібрати всі духові колективи нашої конференції і організувати такий концерт, щоб люди могли почути, це теж євангелізація. Є можливості робити й інші заходи. Пріоритетним вважаю також те, щоб залучати нашу молодь до активної участі в музичному служінні, щоб вони були задіяні і відчували що вони потрібні в Церкві.

Запитання – Наталія Лучак

△ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.